

Oblíbená komisařka Marie Výrová
ze série *Detektivové od Nejsvětější
Trojice se vrací.*

MICHAL
SÝKORA

NEJHORŠÍ
OBAVY

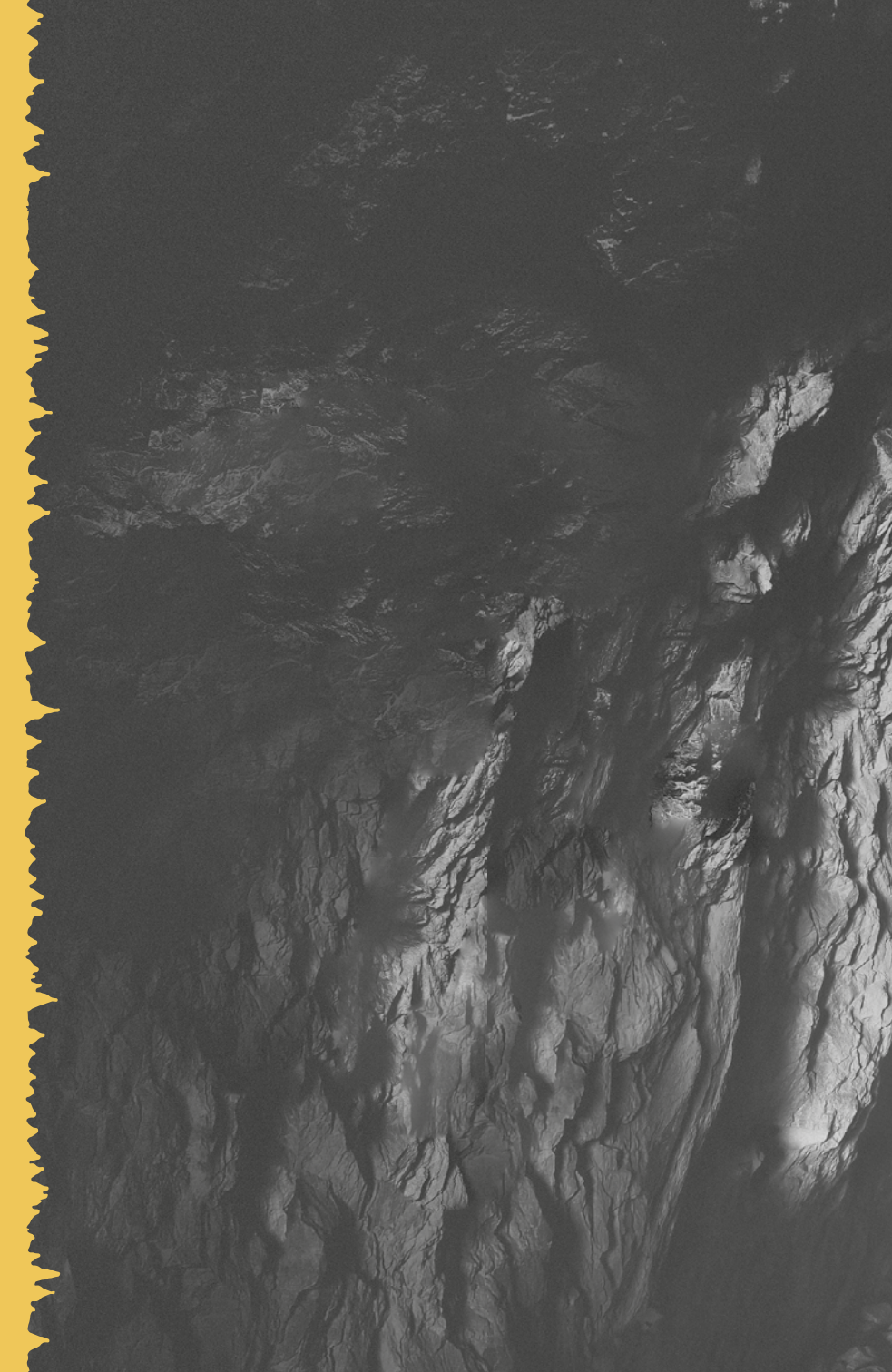
HOST

A vertical yellow line with a jagged, irregular edge, resembling a soundwave or a stylized lightning bolt, runs down the center of the page.

**MICHAL
SÝKORA**

**NEJHORŠÍ
OBAVY**

**MICHAL
SÝKORA**

**NEJHORŠÍ
OBAVY**

BRNO 2020

© Michal Sýkora, 2020

Cover photo by Pettys / Depositphotos.com

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2020
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0415-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-0416-9 (ePub)

ISBN 978-80-275-0417-6 (MobiPocket)

Markétě a Tomíkovi...

**PŘED
POTOPOU**

DUBEN 1997

Partička squashe byla přesně to, co Marek Černý potřeboval. Po fyzickém a psychickém vypětí posledních několika dnů ho osvěžila a napumpovala energií, takže ve sprše začal přemýšlet, co s načatým večerem. Bylo devět hodin, do rána ještě daleko a on měl chuť vyrazit si a uvolnit se jinak než jen sportem. Dcera byla u prarodičů, žena u kamarádky a vzhledem ke svému stavu tou dobou už nejspíš spala, takže ho nic nenutilo vracet se domů. Jeho spoluhráč se sprchoval ve vedlejší kóji a Černý se rozhodl navrhnout mu společnou návštěvu nočního klubu. V realizaci záměru mu zabránilo pronikavé zvonění telefonu. V tu dobu to mohl být jen jediný člověk a Černý byl přes všechny své nekalé úmysly natolik zodpovědný manžel a otec, že ho to okamžitě zneklidnilo. Zastavil sprchu, přehodil si ručník přes ramena a tak, jak byl, spěchal šatnou k velké sportovní tašce, do níž si odložil nejnovější výkřik techniky, mobilní telefon velký jako cihla. Nahý se posadil na lavičku u své skříňky a přijal hovor.

O deset minut později už nasedal do svého vozu, z vlasů mu na krk stékaly kapky vody a za levým uchem osychala pěna nespáchnutého šamponu. Bez ohledu na předpisy vyrazil dubnovým večerem za svou těhotnou manželkou, kterou nečekané stahy přiměly raději zrušit plánované přespání u letité kamarádky.

Když Andrea Černá oknem viděla, jak Marek s efektním zasvištěním pneumatik zabrzdil před kamarádčíným domem,

veškeré potíže přešly a ona se uklidnila. Manželova starost a rychlost, s jakou zareagoval na zavolání, ji naplnily pocitem bezpečí. Ale věci na přespání už měla sbalené, a tak by jí připadalo hloupé poslat muže zase domů a tašku znovu vybalovat. Kabelu jí snesla dolů kamarádka, zatímco Andrea se o zábradlí na schodišti opírala víc, než skutečně potřebovala, a druhou rukou si přitom jistila olbřímí břicho. Dole se přivítala s mužem a rozloučila s kamarádkou, manžel hodil zavazadlo do kufru vozu, pomohl jí nastoupit, opatrně jí přes břicho natáhl bezpečnostní pás a vyrazil. Andrea se uvelebila na sklopeném sedadle, vzdychla a s co největší vděčností v hlase prohlásila, že se vlastně strašně těší domů. Jistota, klid a bezpečí — na konci osmého měsíce víc nepotřebovala. A vydatný spánek, ale s tím problémy nikdy neměla.

Marek Černý na předpisy nikdy moc nedbal a nějaká ta pokuta za rychlou jízdu ho nemohla rozhodit, ale když vezl rodinu, snažil se vždy chovat zodpovědně a obezřetně. Takhle pozdě večer už byly ulice města prázdné a provoz na výpadovce na Velkou Bystřici nezvykle řídký. Jel klidně, Andrea vedle něj si položila obě ruce na břicho a spokojeně se usmívala. U Makra sjeli ze čtyřproudovky na nadjezd, a ocitli se ve spící Velké Bystřici. Lamy zbytečně osvětlovaly prázdné ulice, řadové domky byly ztemnělé, jen za pár okny modře poblikávaly televizní obrazovky. Za čtvrt hodiny budou doma, Černý dokonce lehce přidal. Andrea začínala klimbat, dlaně stále sepnuté na břicho. Opustili Velkou Bystřici, prosmýkli se kolem pustého nákladového nádraží, u něhož čekaly na naložení pyramidy opracovaných kmenů, a po nadjezdu přešli trať. Mariánské Údolí stejně jako předchozí vesnice poklidně spalo. Jen tovární komplex vpravo od silnice svítil a Černý zahlédl, jak si před jednou ze starých budov dopřává pár miniaturních postaviček na noční směně kuřáckou přestávku. Starý jehličnatý les po levé straně silnice oproti tomu nejevil žádné známky života.

Černý se těšil domů, silnice byla dobře osvětlená, tak znovu přidal. Do Hluboček zbývalo pět minut svěží jízdy, trasu by zvládl i poslepu. Minul několik zaparkovaných vozů, ale postavu ve stínu jednoho ze stromů přehlédl.

Ručička tachometru se lehce zachvěla a pohnula směrem k osmdesátce... V tu chvíli se čelní sklo rozprsklo a Markovi Černému prolétla ramenem ostrá pálivá bolest. V úleku a šoku trhl volantem, vůz přejel do protisměru a vyletěl ze silnice do příkopu ke stromům. Neměl čas jakkoli zareagovat. V příkopu se auto přetočilo na bok a zase vyletělo ven, Černý si ještě stačil všimnout neodvratně se blížícího kmene mohutného smrku a pak zaznamenal náraz, a další a další. Když vše utichlo, cítil bolest v levém oku. Byl to jen takový záchvěv myšlenky, ale ta bolest ho překvapila a on se — netuše, že z posledních sil — rozhlédl kolem, co se stalo. Všiml si volantu zaraženého pod žebry. Jinou bolest než tu v oku však už — anebo ještě — necítil. Zkusil se podívat na Andreu. Zahlédl ruce sepjaté na břicho, levačka se jí křečovitě třásla. Připadal si celý ztuhlý, ale s velikým úsilím se mu podařilo přece jen trochu pootočit hlavu a výhled se mu posunul. Andrea měla hlavu podivně zvrácenou, obličej zbrocený krví, tiše chrčela a od rtů jí stoupala krvavá bublina. Černý mrkl a poslední, co si stačil uvědomit, bylo překvapení ze skutečnosti, že když znovu otevřel oči — aspoň se domníval, že znovu otevřel oči —, už nic neviděl.

DUBEN 2016

Když přednáška skončila, studenti se začali apaticky zvedat ze židlí a tvářili se přitom, jako by uplynulých devadesát minut nestrávili u notebooků či pouhým ožužláváním konců propisek, nýbrž právě vyfárali z uranového dolu. Marie měla vy-psané kurzy pro první, třetí a pátý ročník (který tak nazývala

ryze mechanicky, neboť na fakultě nebyla tak dlouho, aby se zorientovala v laicky ne zcela pochopitelném rozdílu mezi magisterským a bakalářským studiem). Velmi záhy vypozerovala, že u vyšších ročníků neexistuje mezi nadšením a znalostmi přímá úměra: zatímco to první klesá, to druhé narůstá toliko selektivně.

Před lety řekla Marie Výrová svému kolegovi Pavlu Edelweissovi, že ať vyšetřujete cokoli, ve městě jako Olomouc stejně nakonec dřív nebo později narazíte na univerzitu nebo někoho, kdo na ní pracuje nebo studuje. To tvrzení vycházelo čistě ze statistické pravděpodobnosti. Každý akademický rok se počet obyvatel města zvýší o dvacet tisíc studentů a sama univerzita je největším zaměstnavatelem v regionu. Prostě se jí nedá vyhnout, ať už jde o pracovní záležitosti, nebo přátelské kontakty. Když Marie před třemi roky odešla z aktivní služby, právě přátelé z univerzity se zasadili o to, aby na prahu šedesátky nemusela být (poprvé v životě) ani na chvíli vedena jako nezaměstnaná. Dala si jen pár měsíců pauzy a pak nastoupila na příhodně — byť sama měla pocit, že ne zrovna přirozeně — uvolněné místo na katedře trestního práva právnické fakulty. Už dříve zde hostovala coby odbornice z praxe v předmětech věnovaných kriminalistice a praktické kriminologii a teď se stala tím, kdo dané disciplíny plně zajišťoval. Měla vážné podezření, že pro ni má vedoucí katedry slabost, zvláště když jí na přímou otázku s úsměvem odpověděl, že ji nebere pro její publikační činnost, ale kvůli jejím praktickým zkušenostem. Později se Marie díky šuškaně dozvěděla, že její nový šéf upřímně nesnášel naštěstí již bývalého kvestora Jonáše, jemuž Velká Sova před pěti lety utnula kariérní sny o teplém ministerském místě.

Okny dovnitř vnikalo osvěžující dubnové slunce. Studenti si zvolna posbírali notebooky, bloky, batohy a bundy a se sporadickým „na shledanou“ se courali z učebny. Marie si na stole

třídila listy formátu A5 s poznámkami, které během výuky dokázala pokaždé nějakým způsobem převést v dokonalý chaos, protože si jednotlivé stránky zapoměla očíslovat. Na konci hodiny se pak vždy zaklínala, že to do příště musí udělat.

„Paní doktorko,“ uslyšela dívčí hlas. Zvedla hlavu a sundala si brýle na čtení. Plavé mikádo, usměvavý kulatý obličej, u jednoho z předních horních zubů už čtrnáct dní asi dvoumili-
metrový uražený rožek. Marie si vybavila, jak asi před dvěma týdny právě takhle studentka, ozdobená náplastmi na bradě a nad levým obočím, hlásila spolužačkám, že se „vybulila na kole“ a málem si vyrazila zuby. Nyní měla přes jedno rameno přehozený batoh a k němu připnutou odřenou červenožlutou cyklistickou helmu. Pravačkou si k hrudi v žluté mikině tiskla zašedlou papírovou kancelářskou složku. Lucie Burianová. Marie se snažila pamatovat si jména studentů. Brala to jako znak profesionality i lidského přístupu.

„Mohla bych s vámi mluvit?“

Marie odložila třídění papírů. „Jistě.“

„Potřebovala bych se vás na něco zeptat...“ začala Lucie, „ehm... zeptat na jeden váš případ. Starší případ. Asi se týkal mého dědečka.“

„Tak to bude lepší jít ke mně do kanceláře...“ navrhla Marie.

Studentka nervózně přikývla a skousla si horní ret. Marie si posbírala papíry (poznámky si uspořádá později a nezapomene — rozhodně nezapomene! — očíslovat stránky) a vydala se ke dveřím. Lucie se složkou stále přitisknutou k hrudi padla do levé ruky rezavou jarní manšestrovou bundu a následovala ji.

Lucii Burianovou si Marie Výrová zařadila jako snaživou a pilnou studentku, přiměřeně inteligentní, ale nikoli důvtipnou. Pracovitou a vždy včas a svědomitě plnící úkoly, ale bez té nezbytné dávky nápaditosti a energie, kterými se vyznačují skutečně talentovaní a bystří studenti. Mezi ostatními nevyňikala

ani v dobrém, ani ve špatném slova smyslu. Byla ten typ, který si studium (nejspíš nevědomky) usnadňuje tím, že bezbřezě důvěřuje svým vyučujícím — a při neformálních příležitostech má sklon zasvěcovat je do osobních informací. Podle Marie se ke studiu práv málokdo hodil méně než Lucka, a tudíž nepředpokládala, že by se tato dívka se svou důvěřivostí a bezelstností mohla jakkoli zapojit do tuzemského právního systému. Prorokovala jí budoucnost přepečlivé notářky, bezchybně fungujícího úřednického stroje.

V kanceláři se posadily ke konferenčnímu stolku a Marie Lucii vyzvala, ať jí poví, co potřebuje. Studentka vyňala ze složky zažloutlou novinovou stránku, úhledně přeloženou na poloviny, jejíž spodní třetinu, zřejmě vyhrazenou pro reklamu, někdo odtrhl — nikoli odštíhl, ale přeložil a odtrhl, jak si Marie hned všimla —, a rozložila ji před Velkou Sovu na stůl. Titulek „Smrt top manažera a jeho ženy stále obestírají nejasnosti“ přečetla bez problémů, na drobnější písmena si ale musela nasadit brýle. Pod titulek umístili v redakci dvě fotografie — portrét muže na levém snímku jí nic neříkal, druhá zachycovala policejní vyšetřování na místě činu: silnice zablokovaná služebním vozem, v pozadí shluk postav u kraje lesa, v popředí — ano — Viktor Vitouš v kožené bundě a podivném šedém klobouku, zpod něhož vykukoval tehdy ještě bohatý vlasový porost. Marie zalovila v paměti. Tohle byl Vitouš zhruba tak před čtvrt stoletím, na tu absurdní pokrývku hlavy si pamatovala. Její bývalý šéf vypadal, jako by s kýmisi debatoval. Toho druhého částečně zakrývalo služební auto, částečně též Vitoušova gestikulující levačka, ale Marie dobře poznala tříčtvrteční kabát s poněkud výstředním kostkovaným vzorem...

„Myslím, že na té fotce jste vy...“ nadhodila Lucie Burianová nejistě.

...ruce zabořené hluboko v kapsách a hlavu lehce skloněnou, jak poslouchala, co jí Vitouš o případu sděluje. Vítr jí rozfou-

kával vlasy. Vybavovalo se jí to. Chladné dubnové jitro, zdemolované auto, dva mrtví, jedním z nich byla žena v pokročilém stupni těhotenství. Dopravákům se nehoda zdála podezřelá, tak zavolali kriminálku. Marie Lucii potvrdila, že její identifikace je správná. Pak očima přelétla výstřižek, ale datum a zdroj na něm chyběly. Sama si vybavovala jen to, s čím její paměti pomohla fotografie.

„Z kterého je to roku?“

„Z devadesátého sedmého.“

Devatenáct let. Ano, osobní auto úplně rozšmelcované. Ale na víc si nevzpomínala...

„Víte, na tenhle článek narazila máma, když procházela věci po svém otci,“ vyrušila ji od lovení v paměti Lucie. „Děda před čtvrt rokem zemřel a máma našla celou složku právě o tomhle případu.“

„Jsou lidé, kteří sbírají články o různých zločinech,“ poznamenala Velká Sova.

„No... Jeho zajímalo jen tohle.“

K tomu Marie nedokázala nic dodat.

„A tady v tom článku píšou, že by do toho děda mohl být nějak zapletený.“

„Jak se jmenoval?“

„Miloš Prokop.“

Marie si díky fotce matně vybavovala ráno na místě činu, ale nedokázala k němu v paměti dohledat žádné pokračování v podobě vyšetřování ukončeného zadržením pachatele. I jméno Luciina dědy, pokud kdy v souvislosti s případem zaznělo, dávno propadlo sítem paměti.

„Musím se přiznat, že si na to nepamatuju.“

Lucie si zase skousla ret, tentokrát ten spodní. Marie měla pocit, že studentka sama vlastně neví, co po ní chce.

„Skutečně nemohu potvrdit, jestli jsme vašeho dědečka vyšetřovali. Ale pokud ano, takové věci v rodinné paměti zůstávají.“

Vaše maminka by si to jistě pamatovala. Nebo jiní příbuzní,“ dodala, když viděla skeptický výraz v Luciiných očích.

„Máma s dědou léta nemluvila,“ řekla studentka a vzdychla, aby vyjádřila vnitřní nesouhlas s takovým počínáním. „Babička je taky po smrti. Děda měl ještě bratra, ale s ním nejsme v kontaktu.“

Další kompletně rozklížená rodina... Marie nevěděla, co říct, tak to jen mlčky vzala na vědomí.

„No, před lety se děda zajímal o tohle vyšetřování. V novinových zprávách, co si schoval, padlo sem tam i jeho jméno. Ten, co umřel, to byl — jeho spolupracovník.“

Marie přikývla, nic jiného ani nemohla.

„Potřebovala bych vědět, jestli jste dědu vyšetřovali...“

„Já si to vážně nepamatuju,“ přiznala se Marie. „Ale když mi dáte trochu času, podívám se, co máte, a třeba mi to naskočí.“

Lucie přikývla.

Marie se chopila novinového výstřížku a důkladně si ho pročetla. Mrtvý byl zřejmě významnou místní figurou, protože novináři se o kauzu vydatně zajímali a po pár měsících vše zrekapitulovali, včetně závěru policejního vyšetřování, že šlo pouze o tragickou dopravní nehodu, při níž se neprokázalo cizí zavinění.

Marie se nad starým článkem na zažloutlém, lehce zatuchlém listu marně snažila upamatovat. Jenže její vzpomínky nabízely nic, co by informace z výstřížku jakkoli rozšiřovalo.

Lucie na ni celou dobu dychtivě hleděla. Když viděla Mariiny rozpaky, rozhodla se to říct naplno: „My si s mámou myslíme, že... že to vypadá, jako by to děda udělal.“

Doma si Marie uvařila kávu, pustila Dylana (*Oh, Mercy!*) a přemýšlela o rozhovoru s Lucií Burianovou a o tom, co vyčetla z výstřížků. Dopravní nehoda manželů Černých. Oba mrtví, zůstala po nich osmiletá dcera. To bylo jasné. Ale pokud šlo o do-

pravní nehodu, co na místě činu pohledávala ona s Viktorem Vitoušem? Nepamatovala se. Za uplynulá léta vyšetřovala tolik případů a přichomýtla se k tolika úmrtím, že ji vlastně ani neudivovalo, že si konkrétně tohle nevybavuje. Její přítomnost na místě činu, respektive dopravní nehody, rozhodně nevyústila v efektní zatýkání pachatele, to by si pamatovala. Ostatně se to ani nestalo, jak se dočetla. Ale proč tedy povolali kriminálku?

Byla tam s Vitoušem. Tak se chopila mobilu a svému bývalému šéfovi zatelefonovala. Nepamatoval se stejně jako ona. Marie ovšem věděla, že si Vitouš o případech vždy vedl pečlivé poznámky, a tak ho požádala, aby si prošel zápisky z dubna roku 1997 a pak jí zavolal. Sotva by se mohla setkat s vlažnějším nadšením, přesto Vitouš nakonec souhlasil. Marie se natáhla na posteli a za poslechu Dylana se pustila do aktuálního čísla *Respektu*. Vitouš nezahálel, a sotva Marie dočetla týdenní komentář, volal jí zpátky. Dálkovým ovladačem ztlumila Boba a přijala hovor. Slyšela šustění papíru, jak bývalý šéf listoval zápisníkem. Dopravní nehoda. Čtrnáctého dubna. Povolali je, protože nějaký pečlivý policajt našel ve stromě jen pár metrů od místa nehody projektil. Čerstvý. Existovalo podezření, že na havarovaný vůz někdo střílel. Technici prohledali místo nehody, ale žádné další stopy po střelbě nenašli. Havarovaný vůz byl vzhledem k okolnostem v dost tristním stavu, čelní sklo a celou přední polovinu auta zcela zničil náraz, ale nenašlo se nic, co by potvrdovalo, že se vozidlo stalo cílem střelce. Doktor Anděl si vzal obě mrtvá těla do parády, ale ani zde nic nenasečovalo tomu, že by příčinou smrti mohlo být něco jiného než mnohočetná masivní poranění způsobená nárazem do stromu. Na druhou stranu, tak si to Vitouš zapsal, však Anděl střelné poranění rozhodně nemohl vyloučit, protože těžká nehoda se na obou tělech podepsala velmi výrazně. Pár týdnů celou věc prošetřovali, ale pak vše odložili, protože nenašli důkaz cizího zavinění.

Marie poděkovala, zavěsila a znovu zesílila Dylana. „What Good Am I?...“ ptal se Mistr. Tenkrát dali případ k ledu, ale to, že nezjistili cizí zavinění, ještě neznamenalo, že k němu skutečně nedošlo. Celá věc jí vrtala hlavou. Na tom, že si Prokop celé ty roky schraňoval výstřížky k případu, nemuselo být nic podivného, nicméně Marie se nemohla ubránit pocitu, že na tom něco divného je a že to rozhodně souvisí s případem, který tehdy za případ ani nepovažovali. Nešlo o nějaký iracionální policajtský instinkt, jak to vídala v televizních seriálech, ale o přesvědčení dané životní zkušeností. Má-li pocit, že něco smrdí, tak je to proto, že zápach skutečně cítí.

(O DVA DNY POZDĚJI)

Zvědavost, kterou v ní Lucie Burianová probudila, a pochybnosti o tom, jestli smrt Černých nebyla shodou náhod úspěšně zamaskovanou vraždou, byly natolik silné, že Marie souhlasila s osobním setkáním s Luciinou matkou. Ve smluvený den a čas zazvonila u vchodu čerstvě zrenovaného paneláku u řeky Moravy, na vzdáleném cípu lazeckého sídliště. Byt ve třetím patře nabízel vzhledem k lokalitě ten nejhorší možný výhled: zas jen na další paneláky a asfaltový chodník vedoucí k hospodě s hernou, lemovaný vyžilými lavičkami, na kterých posedávala mládež a trousila kolem sebe nedopalky a plechovky od piva a levných energetických nápojů. Byt byl zařízen útulně, leč zcela neinvenčně. V obývací bytové stěně z naleštěné kaštanové dýhy, televize přesně na tom místě, na kterém by ji očekávala, ve vitrínkách skleničky a hrníčky a u sedací soupravy stůl s hromádkou toho typu ženských časopisů, které své čtenářky přesvědčují, aby se milovaly takové, jaké jsou, a k tomu přidávají rady, jak na léto zhubnout do plavek. Paní Burianová byla povadlá, životem unavená bytost, jejíž jedinou radostí

se stala dcera a skutečnost, že se dostala na relativně prestižní vysokou školu. Marii přivítala v rezavých legínách a dlouhé halence s leopardím vzorem. Na konferenčním stolku už byl připraven porcelánový kávový servis, babičkami obvykle zvaný jako sváteční. Vedle občerstvení čekala na své předvedení zašlá papírová kancelářská složka, na níž majitelka ve snaze vlhkým klůckem setřít prach vytvořila několik efektních šmouh.

Marie věděla, že to, kvůli čemu tady a teď sedí na letitém gauči, je uloženo právě v této složce, ale léta praxe ji naučila, že klíčové je znát ke každé informaci kontext, byť se na první pohled může jevit jako nepodstatný. Takže začala tím, že netrpklivou paní Burianovou přiměla nad šálkem kávy nejprve vysvětlit rodinné vztahy.

V devadesátých letech tvořil Lucii dědeček Miloš Prokop spolu se svým dosud žijícím bratrem Ludvíkem extrémně úspěšný podnikatelský pár, který ztělesňoval prakticky vše z gründerkých let porevolučního kapitalismu: něco naivity, hodně drzosti, spoustu bezohlednosti, známosti s každým, kdo byl u moci, a přesvědčení, že správný podnikatel musí mít před konkurencí informační náskok, za který se ovšem nesmí bát pořádně zaplatit. Irena Burianová měla o činnosti svého otce jen matné povědomí. Kdyby se Velká Sova na návštěvu nepřipravila důkladným googlováním, sotva by si z vylíčení Prokopovy dcery udělala plastičtější představu, než že oba bratři přináleželi k tomu typu podnikatelů, kvůli kterým se česká buržoazie obecně těšila tak špatné pověsti. Na rozdíl od paní Burianové věděla Marie o účelovém zakládání *eseróček*, vyvádění peněz do dceřiných společností dceřiných společností, skupování krachujících továren kvůli pozemkům a o neprokázaných podezřenech z korupce městských radních. Na přelomu tisíciletí Miloš nakonec sám úspěšně kandidoval do městského zastupitelstva, zatímco Ludvík dál budoval svou pověst místního developerského magnáta. Poté co mu to nevyšlo s druhým

funkčním obdobím, se Miloš vrátil k podnikání, ale už to nebylo ono. Nakonec mu křídla definitivně přistřihla narůstající míra regulace a hloubkový audit finančního úřadu následovaný tučnou pokutou a dorazila ho ekonomická krize, která znehodnotila většinu jeho akcií, obligací a dluhopisů a část firm přivedla ke krachu. Pak se stáhl do ústraní a žil z výnosů toho, co krizi přežilo, nebo se mu podařilo prodat ještě před jejím začátkem. Takže novinkou pro Marii byly jen informace o podnikatelově vztahu k dceři. Jako workoholikovi se mu rodina rozpadla už někdy zkraje devadesátých let. Manželku v domě nahradila řada plynule obměňovaných milenek, které vytíženému podnikateli za náležitou finanční protihodnotu umožňovaly sexuálně se realizovat. S Irenou přerušil styky ve chvíli, kdy otěhotněla. Nešlo zrovna o plánované rodičovství a budoucí otec dítěte reagoval na zprávu o neblahých důsledcích oboustranné alkoholem povzbuzené lehkomyšlnosti slovem „potrat“. Zdrčená a šokovaná matka-čekatelka se pokusila najít útěchu a povzbuzení u budoucího dědečka. Ten měl však na celou situaci shodný názor jako budoucí otec, což bylo s podivem, protože Prokop jinak potenciálního zetě považoval za lempla (a neplánované početí, které komentoval slovy „Ten trotl si zřejmě neumí ani nasadit šprcku!“, ho v tomto názoru jen utvrdilo). Irena se vůči oběma otcům, svému i dceřinu, překvapivě vzbouřila a rozhodla se vymazat je ze svého života. Luciin otec to přivítal, Irenin nikoli, nicméně dcera byla důsledná, byť ne natolik, aby sem tam nepřijala peněžní výpomoc, neboť záhy zjistila, že být svobodná matka má sice své výhody v tom, že se doma nemusí otravovat s žádným chlapem, ale také svá úskalí v podobě finanční nouze.

„Vaše příjmení...“ začala v tu chvíli Marie s otázkou.

Irena Burianová hned pochopila, kam směřuje. „Když se Lucka narodila, vzaly jsme si obě mámino příjmení za svobodna,“ vysvětlila a pokračovala ve vyprávění. Jak už naznačila,

postupně nad uraženou hrdostí zvítězil ekonomický pragmatismus, a když byly Lucii čtyři roky, vztahy se urovnaly, byť Irena už s otcem nikdy neobnovila hlubší vazby. O vnučku se děda zajímal, ale emoce k ní projevoval spíš zdrženlivě.

„A před třemi měsíci zemřel...“ uzavřela Irena Burianová, aniž na konci věty klesla hlasem.

Marie vzhledem k okolnostem necítila potřebu formálně vyjadřovat soustrast. Ostatně se ani nezdálo, že by to pozůstalé očekávaly. Irena Burianová významně položila ruku na ušmudlanou složku: „Postupně likvidujeme jeho věci a tohle jsme našly...“

Obsah složky tvořilo patnáct různých novinových výstřížků (ten, který Lucie ukázala Velké Sově ve škole, nyní zaujímal čelní místo) referujících o smrtelné dopravní nehodě manželů Černých a o policejním vyšetřování, které nikam nevedlo.

„Otce obvykle takové věci nezajímaly...“ podotkla Irena Burianová, jako by už sám fakt, že někdo sbírá výstřížky, vzbuzoval podezření. „Ale co je fakt divné, je toto...“

Pod výstřížky byla schovaná obálka, ze které Irena vyňala list papíru. Smlouva mezi Milošem Prokopem a zákonnými zástupci Andrey Černé, dceři pozůstalé po manželích Andree a Markovi Černých. Andrea Černá ml. obdržela od Miloše Prokopa dvě stě padesát tisíc korun českých, současně se ale právní zástupci a v budoucnu i ona zavazovali k naprosté mlčenlivosti ohledně této smlouvy i vyplacené částky. V případě porušení závěrečné klauzule se příjemce zavázal vrátit Miloši Prokopovi celou částku zpět.

Marie na smlouvu udiveně hleděla. „Napadá nás jen jedno vysvětlení,“ ozvala se Lucie. „A proto jsem se vás, paní doktorko, ptala, jestli jste při vyšetřování nenarazila na dědečkovu jméno.“

„Na to bych se musela podívat do spisu. Mohu samozřejmě požádat bývalé kolegy... Mluvila jsem s plukovníkem Vitoušem, který tehdy vyšetřování v první fázi vedl...“

„Co to znamená v první fázi?“ zeptala se Irena Burianová.
„Když se neprokázalo, že šlo o vraždu, vrátili jsme případ obvodnímu oddělení.“

„Aha...“ Moc pochopení v tom však nebylo.

„Vitouš má doma své poznámky k případům. Ale o Miloši Prokopovi v nich nic není. Což neznamená, že bychom s ním tenkrát nemluvili, jen jsme prostě nenarazili na nic, kvůli čemu by nás měl zajímat.“ Chvilí mlčky hleděly na smlouvu na stole. Dvě stě padesát tisíc pro sirotka. Proč? Vyplácel se Prokop ze špatného svědomí?

„Rády bychom věděly, proč táta ty peníze malé Andree vyplatil,“ řekla Irena. Znělo to, jako by jen chtěla přerušit nastalé ticho.

„Domluví se s kolegy a podívám se do spisu, ano?“

Irena i Lucie společně přikývly.

„Kdo tu smlouvu sepisoval? Nevíte?“

„Otec měl svého právníka, dělal mu smlouvy pro firmu.“

Irena vstala, ze sekretáře vytáhla další složku, podobnou té, v níž si její otec schraňoval výstřižky o případu, a probrala pár listů. „Tady to mám. JUDr. Skácel.“

„Filip Skácel?“ zareagovala Marie, protože pouhé vyslovení toho jména vyvolalo sledem asociací z periferie paměti vzpomínky na jeden nepříjemný případ.

„Znáte ho?“ ujistila se Irena, jako by se domnívala, že Marie si křestní jméno nejspíš jen tipla.

Velká Sova přikývla. Doopravdy zajímat ji celá záležitost začala až teď.

Pavel Edelweiss trčel na týdenním vzdělávacím kurzu pro policejní důstojníky o nejnovějších trendech v kriminalistice. Marie se ho do telefonu pokusila nejdřív povzbudit, aby tu nudu nějak přežil, ale Edelweiss si naopak celou akci velmi pochvaloval. Pořádá to ministerstvo v čtyřhvězdičkovém horském